

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania M. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 27
lutego 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 października 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. przyznaje radcy prawnemu A. K. od Skarbu Państwa - Sądowi
Apelacyjnego w (...) kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł powiększoną
o stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 października 2018 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację M. B. (wnioskodawca) wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w L. z 5 marca 2018 r., VIII U (...), oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział L. (organ rentowy) z 13 maja 2015 r., odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której wnioskodawca upatruje w niepodjęciu przez Sąd Apelacyjny jakiegokolwiek decyzji procesowej w przedmiocie wniosku dowodowego zgłoszonego na etapie postępowania apelacyjnego w piśmie z 27 września 2018 r., co doprowadziło do niedostatecznego ustalenia stanu faktycznego sprawy i wydania wadliwego orzeczenia.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawcy organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008 nr 6, poz. 55), sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego. W apelacji odwołującego się ograniczono się do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez niewłaściwą ocenę dowodów, gdyż w opinii z 18 lipca 2017 r. biegły (k. 113-114) rozpoznał u odwołującego się schorzenia i uznał go za niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Do zarzutu tego Sąd drugiej instancji odniósł się, wyjaśniając, że w opinii biegłego stwierdzono występowanie u odwołującego się szeregu schorzeń, ale jednocześnie nie stwierdzono, by z powodu tych schorzeń odwołujący się był niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Oznacza to, że jedyny zarzut procesowy apelacji został przez Sąd Apelacyjny rozpoznany (i to prawidłowo), a w konsekwencji nie zachodzi sytuacja uchybienia przepisom procesowym powołanym w podstawie skargi a dotyczącym przejęcia za własne ustaleń Sądu pierwszej instancji.

W dalszej kolejności Sąd Najwyższy wyjaśnia, że nie znalazł także podstaw dla uznania skargi za oczywiście zasadną w kontekście zarzutu niewyjaśnienia

wątpliwości co do treści opinii biegłych, skoro na stronie 5 uzasadnienia Sąd drugiej instancji wyjaśnił, że zawarte w uzasadnieniu Sądu pierwszej instancji stwierdzenie, zgodnie z którym biegły J. S. przyjął istnienie niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy a mimo to uznał, że związek taki nie zachodzi, było omyłką pisarską, skoro z treści tej opinii wynikało jednoznacznie, że związek taki nie zachodzi.

Nie ma również podstaw dla uznania za zasadny zarzutu nierozpoznania sprawy w granicach apelacji wskutek pominięcia wniosków dowodowych zgłoszonych w piśmie z 27 września 2018 r. Po pierwsze, w piśmie tym odwołujący się ograniczył do przesłania aktualnych zaświadczeń o stanie zdrowia. Po drugie, przedmiotem postępowania przed sądem ubezpieczeń społecznych jest rozstrzygnięcie zawarte w decyzji organu rentowego, a zatem istotny jest stan zdrowia ubezpieczonego na dzień wydania decyzji.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. jak w sentencji.